

RARE GEVALLEN

(A broom for the bride)

Klucht in drie bedrijven

door

GEORGE BATSON

Vertaling

J.C. Rademaker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **RARE GEVALLEN – A BROOM FOR THE BRIDE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORDE BATSON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: ©1948 by George Batson
Copyright Renewed: ©1976 by George Batson

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **13** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

CLARA GREY: aantrekkelijk, zenuwachtig, gejaagd.

BERT GREY: vader van het gezin.

JOSIE: een bazige dienstmeid.

LINDA GREY: de aantrekkelijke aanstaande bruid.

SUZIE JONES: dochtertje van de bureu.

MEVR. DIGBERRY: deftig doende, opdringerige "vrouw van de wereld."

ERNEST DIGBERRY: haar zoon, de verlegen bruidegom.

MIRANDA GOW: rijke, oude, excentrieke dame.

ROGER HORNBLOW: oudere man, vroegere geliefde van Miranda Gow.

DOLLY LAUREL: romantische jongedame.

TONY PIPER: jonge journalist.

LOLA LOVELACE: toneelster, vergane glorie.

LOCO-BURGEMEESTER MERRIDEW: vrouwenhater, onberekenbaar sujet.

DECOR:

De gehele handeling speelt zich af in de zijkamer van de familie Grey. Hun huis staat in een van de kleine Amerikaanse voorsteden.

Zijkamer is gezellig gemeubileerd met rustige meubelen. Rechterzijde: In het midden een deur, die naar de hall voert, en zo naar de rest van het huis.

Linkerzijde: In het midden een deur die uitkomt in de studeerkamer van de heer Grey.

Achtergrond: Even rechts van het midden zijn de tuindeuren, openslaande deuren, die op de tuin en op de inrit uitkomen. Ze staan open, waardoor voorjaarsbloemen zichtbaar zijn.

Meubilering:

Links midden: een sofa met daarvoor een theetafeltje.

Rechts midden: een fauteuil of armstoel met een klein tafeltje ernaast.

Rechts voorgrond: een rechte stoel.

Tussen haldeur en de tuindeuren een kamerscherm dat groot genoeg is om een rechtop staand persoon aan het oog te onttrekken.

Naast de studeerkamerdeur, op de voorgrond, een tafel waarop meerdere huwelijkscadeaus liggen uitgesteld. Naast de studeerkamerdeur, in de achtergrond, een schrijftafel met stoel.

Achtergrond links: een schoorsteenmantel, waarboven een schilderij met een alledaags landschap.

EERSTE BEDRIJF

Het is vroeg in de middag van een voorjaarsdag.

Clara Grey, de vrouw des huizes, nog redelijk jong en aantrekkelijk, maar van een ondoordachte luchthartigheid, neuriet een aardig wijsje, terwijl ze de cadeaus staat te bekijken. Het neuriën stukt als ze een vreemd voorwerp, van moderne vormen, in haar handen krijgt. Ze houdt het op verschillende manieren scheef, zelfs ondersteboven, om uit te maken wat het eigenlijk voor moet stellen.

Bert Grey, de heer des huizes, middelmatig geslaagd zakenman, komt van rechts binnen. Hij steekt in gemakkelijke kleren voor een dagje "thuis", maakt een norske indruk, maar heeft gevoel voor humor en een hekel aan dikdoenerij. Hij wil juist een sigaar opsteken, als Clara waarschuwend roept.

CLARA: Bert, als je dat ding met alle geweld wilt roken, ga er dan mee naar buiten.

BERT: Waarom?

CLARA: Je weet best dat mevrouw Digberry geen rook verdragen kan. Bovendien is ze tegen "tabak".

BERT: Nou ja, maar ze is er toch nog niet.

CLARA: Maar ze kan elk moment komen. En het kleinste snippertje rook maakt haar helemaal van streek. En ik heb al zo veel aan mijn hoofd, met al die cadeaus, van wie ze allemaal zijn en zo. *(een vreemd gevormd zilveren schaaltje opnemend)*

BERT *(uit zijn humeur, loopt naar tuindeuren)*: Dat getrouw ook! De wereld zou er heel wat beter aan toe zijn als dat trouwen nooit was uitgevonden.

CLARA *(ontsteld)*: Maar Bert toch, wat een verschrikkelijk idee.

BERT: Al die drukte en dat gezanik! En dan die stomme familie, die jij er met alle geweld bij moest halen.

CLARA *(kordaat)*: Ze zijn niet stom; niet die ik heb gevraagd tenminste. Ze zijn juist allemaal erg rijk.

BERT: Al zijn ze nog zo rijk, ze zijn voor mij geen welkome gasten.

CLARA: O nee!? Denk je eens in, wat een indruk het zal maken op mevrouw Digberry. En denk er dan ook eens aan wat rijke lui voor Linda en Ernest kunnen doen!

BERT *(boos)*: Rijke lui! Bij je trouwen krijg je gebakvorkjes van ze en dan verwachten ze, dat je je kinderen naar ze noemt. En als ze goedkoop uit willen, krijg je ze op je dak en dan blijven ze plakken van eeuwigheid tot amen... Ben jij vergeten wat we met oom Clarence hebben meegemaakt?

CLARA (*kalmerend*): Zo kwaad was oom toch niet? Dat hij nu en dan eens een grap uithaalde, is toch niet zo verschrikkelijk?

BERT: Op zijn paard de eetkamer binnenkomen, noem je dat een grap?

CLARA: Misschien dacht hij dat het paard ook honger had.

BERT: En toen ie doodging, kregen wij zijn goudvissenkom.

CLARA (*berustend*): Goed, Clarence was een beetje vreemd.

BERT: Noem jij dat maar een beetje vreemd! Al zijn geld is naar Artis gegaan.

CLARA: Hij... hij hield misschien van dieren.

BERT: Dat doe ik ook, hoe meer ik die ooms en tantes, neefies en nichies zie...

CLARA (*een stapeltje enveloppen van de schrijftafel afpakkend*): Jouw familie is precies als de mijne. Neem tante Miranda nu eens. Eén van de rijke vrouwen en met Kerstmis kan er niet eens een kaartje af.

BERT: Maar tante Miranda laat ons tenminste met rust.

CLARA (*loopt naar deur links*): Maar haar duiten zullen niet naar een dierentuin of zoiets gaan. Ik heb haar een poeslief briefje geschreven en voor het huwelijk uitgenodigd.

BERT: Die poeslieverigheid zal ze best doorhebben. Je zal zien dat ze niet komt.

CLARA: Dat is onzin. Ze zal er heus wel eens een keertje uit willen. Dat wil toch iedereen! (*zucht*) Ik hoop toch zo dat we op de trouwdag net zulk prachtig weer hebben als vandaag. Dan zal het héérlijk zijn in de tuin.

BERT: Zo gek heb ik het nog nooit meegemaakt. Trouwen in de tuin! En wat doe je als het regent?

CLARA: Maar het gaat niet regenen. Zo gemeen zal het weermannetje niet zijn. (*Clara gaat door linkerdeur af. Bert gaat in de armstoel zitten en pakt een krant van het tafeltje naast hem. Hij zit te lezen als Josie, de meid, opkomt door linker deur. Josie is al zo lang bij de familie, dat zij vrijuit haar mening over alle dingen ten beste geeft, bedillerig doet, en op de hoogte is met ieders intieme zaken. Ze heeft een scherp gezicht en doet of ze het altijd erg druk heeft. Ze begint verwoed te stoffen en heeft het speciaal gemunt op de armstoel met het daarbij staande tafeltje. Niet op Bert lettend, stoft ze hem bijna mee. Deze staat dan op en smijt z'n krant neer*)

BERT: Zeg eens even, zit ik misschien in de weg?

JOSIE (*gaat gewoon door met afstoffen*): Denkt u misschien dat ik die kamer kan doen, als u maar overal gaat zitten?

BERT: Maar moet je dan perse deze kamer doen, juist als ik er in zit?

JOSIE: Ik heb mijn schema af te werken en daar hou ik me aan... Of ik nog niet genoeg werk heb met te koken en te wassen voor het hele

huishouden en alles netjes te houden. Nou moet er ook nog zo een geintje bijkomen.

BERT: Maar dat is mijn schuld niet.

JOSIE (*houdt op met afstoffen en kijkt hem kwaad aan*): Of denkt u misschien dat ik twee paar handen heb!

BERT: Dat zou me van jou niets verbazen. (*gaat op sofa zitten*)

JOSIE: En daar kunt u ook niet zitten. Die sofa is direct aan de beurt.

BERT (*staat op en gaat naar de tuindeuren*): Ben ik dan buiten veilig of ga je in de tuin ook stof afnemen?

JOSIE: Ik hou me aan me schema en daar staat de tuin niet in. (*verwijtend, terwijl hij op de drempel staat*) Waarom laat u uw dochter ook met die dooie diender trouwen?

BERT: Wat kan ik daaraan doen? Je weet net zo goed als ik dat Linda er een eigen wil op nahoudt.

JOSIE: As het aan mij lag, ging die trouwerij niet door. 'k Zou nog veel liever zelf met die Ernest Digberry...

BERT (*vrolijk*): Zeg, dat lijkt me geen gek idee, Josie. (*hij gaat de tuin in. Josie verplaatst haar afstofwoede naar de tafel met geschenken. Ze staat er een paar met kennelijke tegenzin te bekijken, als Linda door rechter deur binnenkomt*)

JOSIE: Dat noemen ze "huwelijkscadeaus"! Waardeloos!! Blij dat ik nooit getrouwd ben... tenminste...

LINDA (*loopt naar de cadeautafel. Ze is erg aardig, levendig en een beetje impulsief*): Scheelt er wat aan, Josie?

JOSIE: 'k Sta te piekeren over al dat goeie geld dat de mensen voor die gekke dingen uitgeven.

LINDA: Ja, ze zijn wel wat vreemd, hè? (*neemt een beeldje met daarop een lampenkap*) Weet jij wat dit voor moet stellen?

JOSIE: 't Lijkt wel een schepnetje. In ieder geval kan je er altijd je man mee op z'n kop timmeren as ie laat thuiskomt. Maar dat zal u wel nooit gebeuren.

LINDA: Nee, zéker niet. (*leest een paar van de kaartjes bij de cadeaus*) Josie, zou je niet bij ons willen komen als Ernest en ik getrouwd zijn?

JOSIE: Bij u graag, juffrouw Linda, niks liever. Maar die Ernest ... En dan zijn moeder!?

LINDA: Die mag je niet zo erg, hè?

JOSIE: U wel?

LINDA: Ik trouw toch niet met de moeder?

JOSIE: Nou, de appel valt anders niet ver van de boom.

LINDA: Dat zeg je nu allemaal, omdat je mevrouw Digberry niet kent, Josie. En Ernest, goed, hij is wat stil en verlegen, maar je kunt van hem opan; hij is ijverig, en staat altijd klaar om te helpen.

JOSIE: Dat is allemaal prachtig voor een loodgieter, maar ik zou zo denken dat je as man toch wel wat "romantiekkerigs" wilt hebben.

LINDA: O nee, ik niet. Ik verlang naar rust en vrede.

JOSIE: Nou, u kunt in elk geval nooit zeggen, dat ik u niet gewaarschuwd heb. *(ze gaat door met stoffen als Clara door de linker deur binnenkomt)* Pas maar op voor mevrouw Digberry, die ouwe tang.

CLARA: Maar Josie, doe me alsjeblieft een plezier en spreek niet op een dergelijke manier over onze vrienden.

JOSIE *(loopt naar deur rechts)*: Wat geeft dat nou? Een mens mag toch zeker de waarheid zeggen? Hoe staat het nou eigenlijk met die hulp, die ik krijgen zou?

CLARA: Ik heb het uitzendbureau opgebeld, en zodra er een meisje beschikbaar is, zullen zij haar hiernaartoe sturen.

JOSIE: Hoe eerder, hoe liever. Ik heb ook m'n werk en maar één paar handen. *(Josie af)*

CLARA: Het lijkt wel of ze denkt, dat wij er voor haar zijn!

LINDA: Ik heb ook net het gevoel of ze één van ons is. Ze heeft altijd zo'n beetje over me gemoederd.

CLARA *(bij de schrijftafel, waar ze nog wat enveloppen afneemt)*: En waar was ik dan al die tijd?

LINDA: O moeder, u weet best hoe ik het bedoel.

CLARA: Goed beschouwd, Linda, heb ik mijn hele leven aan jou opgeofferd. Op al die partijtjes heb ik eigenlijk nooit echt plezier gehad en dat bridgen kan me heus niet zo veel schelen. Jij was alles voor me, jij en ons gezin, ons huis. Maar nu je gaat trouwen met die aller-aardigste jongeman, voel ik me voor al mijn opofferingen beloond. *(gaat naar de tafel)* Zeg, heb je dat mooie cadeau van de van Hootens al gezien? *(ze neemt het zilveren schaalje op)*

LINDA: Ja, prachtig... maar weet u waar je zoiets voor gebruiken kunt?

CLARA: Voor bonbons. Als je niet weet wat het is, dan is het een bonbonschaaltje. *(met peinzende blik)* Wat zou tante Miranda geven?

LINDA: Tante Miranda? Die heb ik nog nooit gezien. Ik zou het heus niet weten. Het enige wat ik in mijn leven van haar gekregen heb, was die teddybeer,... toen ik zestien werd.

CLARA: Maar het was een mooie teddybeer. Ja, 't is een vreemde vrouw, maar ik wou dat er iets van haar kwam, dan wisten we waar we aan toe zijn. *(teder)* Wat zie je er toch heerlijk uit vandaag, Linda! Liefde lijkt me goed voor je teint, geloof je ook niet?

LINDA *(gaat naar armstoel)*: Moeder, u mag Ernest toch wel, hè?

CLARA: Lieve hemel, natuurlijk, 't is een bovenste beste.

LINDA: En mevrouw Digberry? Hoe vindt u die?

CLARA: Nou ja... die is zo onaangenaam als ze wel rijk moet zijn. En

wat kan de rest dan schelen?

LINDA: Maar moeder, geld kan mij niets schelen.

CLARA: Dat weet ik wel, kindje. Maar als je nu toch een schoonmoeder moet hebben, is het wel zo goed er eentje uit te zoeken, die flink wat duiten heeft.

BERT (*komt uit de tuin*): Hallo, baby.

LINDA: Hallo, paps.

BERT (*gaat naar haar toe*): En? Zenuwachtig?

LINDA: Nee... niet erg tenminste.

BERT: Geen knikkende knieën?

LINDA: Niks hoor.

BERT: Dat is niet zo mooi. Ik weet nog goed hoe ik stond te trillen op mijn benen, toen ik met je moeder trouwde. Maar dat was dan ook het aardigste meisje van de hele stad... Trouwens, dat is ze nog.

CLARA (*schalks*): Nu geloof ik dat je vader me gaat vertellen dat ik minder huishoudgeld krijg.

BERT: Alle vrouwen zijn hetzelfde ! Als je aardig tegen ze bent, zoeken ze er iets achter.

CLARA (*gaat naar deur links*): Bert, kom je me helpen met die "bedankbriefjes"? Ik heb er nog stapels te schrijven.

BERT: Dat noemen ze nou een vrije dag!

CLARA: Misschien wil Ernest je, na het trouwen, wel helpen een zaak in New York te beginnen.

BERT: O nee, niets voor mij hoor. Ik voel me hier kiplekker en ik ben best tevreden.

CLARA: Maar mannie, met tevredenheid kom je toch niet vooruit. Nu dat Linda in de Digberry-familie trouw, moeten we zorgen dat wij ook voor de dag kunnen komen. We moeten stand ophouden.

BERT: Stand? Onzin! Wat weten wij eigenlijk van de Digberry's?

CLARA: Ze hadden in elk geval de duurste kamers in dat Florida-hotel.

BERT: Dat was nou net het beroerde van die vakantie, dat we die Digberry's tegen het lijf moesten lopen. Erger Kenau moet ik nog tegenkomen.

CLARA: Ben ik niet met je eens. Ze is zich alleen maar te veel bewust van haar maatschappelijke positie, en daar gedraagt ze zich naar.

BERT (*gaat naar deur links*): Dat mens heeft haar neus zo hoog de lucht ingestoken, dat ze haar wel een vlieg-brevet mogen geven. (*gaat studeerkamer binnen*)

CLARA (*geprikeld*): Dat krijg je nou voor al je moeite. Linda, als ik niet zo veel van je vader hield, zou ik nu eens flink ruziemaken. (*volgt Bert. Linda kijkt haar glimlachend na en wil dan naar deur rechts gaan, als door de tuindeuren Suzie Jones binnenkomt. Suzie is een 12 jaar oude*)

wijsneus, vroegrijp en uiterst nieuwsgierig. Ze heeft alle eigenschappen om later een echte roddelkous te worden)

SUZIE: Hai, Linda.

LINDA: O, Suzie, hallo...

SUZIE: Gut, wat zie je er leuk uit.

LINDA: Dankjewel hoor. Maar jij ook.

SUZIE: Ja, dat weet ik. *(gaat naar cadeautafel en neemt in één oogopslag alles op)* Gut, wat een mooie cadeaus.

LINDA: Ja, hè? En er komen er nog steeds bij.

SUZIE *(een briefopener in haar handen)*: Wat is dit? Een dolk?

LINDA: Nee, dat is om brieven mee open te snijden.

SUZIE *(bazig)*: Gut, dat kan je toch met je handen ook doen? *(gaat naar schrijftafel en ziet een doos chocolade staan)* O, wat zijn dat? Pralines?

LINDA: Dat staat er in ieder geval op.

SUZIE: Heerlijk. Ik ben er dol op.

LINDA: Neem er dan maar een.

SUZIE *(maakt de doos open)*: Nou graag, dankjewel. *(stopt een stuk chocola in haar mond en kijkt aandachtig naar Linda)* Moeder zegt dat je er niet erg opgewekt uitziet. Wat betekent dat?

LINDA: Zeg jij maar tegen je mammië dat ik me dolgelukkig voel.

SUZIE: Ze zegt dat er wel een en ander gebeurd zal zijn waardoor je die job bij de krant kwijt bent.

LINDA: Het begon me daar te vervelen, Suzie. En New York én de krant.

SUZIE: Dat heb ik haar ook gezegd, maar ze gelooft er niets van. Ik moest nog maar eens denken, zei ze. Begrijp jij wat ze bedoelt?

LINDA: Ik niet hoor.

SUZIE *(huppelt naar de tuindeuren)*: Bedankt voor het lekkers hoor! *(op de drempel)* O ja, dat is waar ook, weet jij wat een piste is?

LINDA: Dat is de ruimte waar in een circus de paarden en de clowns hun kunsten vertonen, en waar de wilde beesten komen.

SUZIE: Maar hoe kan een circus dan drie pistes hebben? *(Josie komt door rechter deur binnen met een telegram)*

LINDA: O, dan is het een heel groot circus.

SUZIE: Dat maakt jouw moeder van jouw trouwfeest, zegt mijn mammië. Grappig, hè? Nou, daag! *(huppelt de tuin in)*

JOSIE *(boos)*: Hoepel maar op, monster! *(gaat naar Linda)* Waarom praat u toch met dat schepsel? Die wordt alleen maar door haar moeder gestuurd om de cadeaus te tellen, nieuwsgierige bemoelial.

LINDA *(zucht)*: Als je burens hebt, moet je ze ook verdragen.

JOSIE *(geeft het telegram)*: Dat is net gebracht.

LINDA *(neemt het telegram aan)*: Dankjewel, Josie. *(opent en leest het,*

verbleekt) Wel allemachtig!

JOSIE: Wat is er?

LINDA: Nee... niets... ja... alles... Josie, als er een meneer voor me komt, ben ik niet thuis, hoor.

JOSIE: Een meneer? Maar hoe ziet ie er dan uit?

LINDA: Niet als een heer. *(loopt zenuwachtig heen en weer)* Zo erg als je je maar denken kan. Hij heet Tony Piper.

JOSIE: Tony Piper? Maar daar hebt u het al eens meer over gehad.

LINDA: Ik wil hem niet meer zien. Onder geen voorwaarde!

JOSIE: Bij mij komt ie er niet in.

LINDA: 't Is een duivel... een naarling... een, een losbandig individu. Ik... ik verafschuw hem.

JOSIE *(wijs)*: Ja, dat zal dan wel. *(nadenkend)* Maar als ie nou weet hoe u over hem denkt, waarom stuurt ie dan een tillegram vooruit om te zeggen dat ie komt?

LINDA: Van hem kan je alles verwachten. *(kijkt nog eens naar het telegram)* Hij heeft een ziel als een duivel!

JOSIE *(té kalmerend)*: Weest u maar gerust hoor; zo'n beest komt er alleen maar over mijn lijk in. Die krijgt geen kans om u lastig te vallen. *(af door tuindeuren. Clara komt door rechter deur binnen)*

LINDA: Je hebt gelijk, 't is een beest!

CLARA: Wie is een beest, kindje?

LINDA: Tony Piper.

CLARA: Tony? Ik ken geen Tony Piper! O, lieve hemel, toch niet dat verschrikkelijke jongmens waar je in New York mee omging, mee verloofd was?

LINDA: 'k Was niet verloofd... niet officieel tenminste. We zijn alleen wel eens uit geweest.

CLARA: Je vader en ik vonden het verschrikkelijk. We wisten niets van hem af, maar ik voelde dat hij vreselijk moest zijn.

LINDA: U weet nog niet half, hoe vreselijk.

CLARA: Was hij niet zoiets als journalist?

LINDA: Hij was een heel goeie journalist. Dat was 't juist.

CLARA: Ik heb nog nooit van een familie Piper gehoord; het zullen wel gewone mensen zijn. Dat was ook het nare van je naar New York te laten gaan, met die ondergrondse daar. Je weet niet wie je daar tegenkomt.

LINDA: Maar moeder, ik ben hem niet in de ondergrondse tegengekomen! Hij werkte ook bij de krant.

CLARA: Dat minderwaardige werk heb je er gelukkig aan gegeven en ik was tenminste blij toen je weer thuiskwam.

(Josie komt door de tuindeuren binnen. Ze draagt een groot en lelijk

olieverfschilderij, het portret van een man met een pruik. Van de romp is juist genoeg zichtbaar om te zien dat de man het uniform uit de tijd van de revolutie draagt. Josie komt naar het midden)

JOSIE: Bedoelde u dit schilderij? *(laat het zien)*

CLARA: Ja, dat is het. Is het niet prachtig?

LINDA: Ik vind het monsterlijk. Wie is dat?

CLARA: Ik heb het op een veiling gekocht, je weet wel, bij de Hemlocks. Dat is nu een van onze voorouders.

LINDA: Hoe komt nu een van onze voorouders op de veiling?

CLARA: Luister nu eens, kindje, iedere familie heeft een schilderij van een van de voorouders, iedere familie die zichzelf respecteert tenminste. En van nu af is dit onze overgrootvader "Joshua". *(met wijds gebaar)* Josie, hang overgrootvader maar op.

JOSIE: Hangen is veel te goed. Ik zou hem maar voorzichtig onder de trein laten vallen. *(kijkt naar het schilderij)* Ik dacht dat het een vrouw was met al dat haar.

CLARA: In die tijd droegen de heren pruiken.

JOSIE: Nou, 't is mooi. Een ouwe bok met pijpenkullen. *(wendt zich tot Clara)* Waar zal ik hem neerplanten?

CLARA: Boven de schoorsteenmantel natuurlijk. Haal dat andere schilderij maar weg. *(Josie neemt schilderij boven schoorsteen van de muur)*

LINDA: Maar moeder, dat is toch onzin! Ernest gaat met mij trouwen en als ik niet goed genoeg ben, dan...

CLARA: De Digberry's hebben het altijd over hún voorouders en nu zal ik het eens hebben over die van ons. *(Josie hangt overgrootvader op)*

LINDA: Mams, is die vent niet verschrikkelijk scheel?

CLARA *(levendig)*: Maar schat, voor drie dollar kan je toch geen filmster verwachten?

JOSIE *(stapt achteruit om het schilderij te bekijken)*: Ze hebben me altijd verteld dat het met familie net is als met de aardappels, namelijk, dat het beste deel onder de grond zit, maar daar geloof ik nou niks meer van.

CLARA *(in wanhoop tot Linda)*: Zie je nu wat ervan komt als je personeel als gelijken behandelt? Brutaliteiten! Josie, breng dat andere schilderij stuk maar naar de zolder. Je kunt wel gaan, dank je. *(geluid van naderende auto)*

JOSIE *(pakt schilderij en gaat door de tuindeuren af, mopperend)*: Pijpenkrullen!! Voorouders!! Brrr...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto